

ת"פ 15640/06/15 - מקור הפורמיקה בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 15640-06-15 מדינת ישראל נ' פרץ ואח'

בפני כבוד השופט דוד רוזן
מבקשת/נאשמת 12

מקור הפורמיקה בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד ז'ק חן ו/או דרור ארד-איילון

נגד

משיבה/מאשימה

מדינת ישראל

- ע"י פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)

החלטה בבקשת נאשמת 12 לביטול כתב האישום

לפניי בקשה לביטול של כתב האישום שהוגש נגד נאשמת 12 (להלן: המבקשת) בשל אי קיומה של חובת השימוע הקבועה בס' 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

בקליפת אגוז, עניינו של כתב האישום שהוגש נגד המבקשת ו-11 נאשמים נוספים הוא בפעילות מרמית שבוצעה לכאורה ע"י נאשמים 1 ו-2 בכתב האישום, במטרה להתגבר על שינויים רגולטוריים שמנעו מהם את האפשרות להמשיך ולעסוק בתיווך עובדים זרים לתעשיית הבניה, ולהשיא לעצמם רווחים מתיווך זה. במסגרת זו נאשמים 1 ו-2 הקימו או השתלטו על שלושה תאגידי כוח אדם, והסתירו את מעורבותם ובעלותם באותם תאגידים על ידי שיתוף נאשמים 3 ו-4 בעסקי התאגידים ורישומם של אנשי קש ו/או אחרים במקומם. על פי כתב האישום, פעילות מרמית זו אפשרה לנאשמים 1 ו-2 לקבל במרמה היתרים מיוחדים לתאגידי כוח אדם, לקבל את הנחת דעתו של רשם הקבלנים, לקבל את הנחת דעתם של קבלני הבניין עמם עבדו, לקבל את הנחת דעתו של פקיד השומה ובסופו של יום להפיק באמצעות מנגנון זה סכום של כ-1.2 מיליארד ₪ בתקופה של כ-8 שנים. כמו כן, פעילות זו סיפקה לנאשמים תשתית לעשוק מאות עובדים זרים שהגיעו לעבוד בתאגידי כוח האדם בארץ, ולגבות מהם עמלות בניגוד לחוק, בגובה של עשרות מיליוני ₪.

המבקשת היא חברה בע"מ, בבעלותו ושליטתו של נאשם 3. חלקה של המבקשת בכתב האישום הוא באישום מס' 3, המייחס לה ביצוע עבירות לפי סע' 4 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000, על כך שהעבירה בחשבונוניה חלק מהרווחים הבלתי חוקיים שהפיקו נאשמים 1-3 מהפעילות המרמית המתוארת בכתב האישום.

לטענת המבקשת, יש למחוק אותה מכתב האישום בשל אי קיום חובת שימוע כחוק. לדברי המבקשת, פגם זה אינו ניתן

לרפיו ע"י עריכת שימוע בדיעבד, שכן קיים חשש כבד שמא המאשימה לא תוכל לשנות את עמדתה, ולבחון את טענות המבקשת בפתיחות הרצויה, ובוודאי לא באותה מידת פתיחות לה טענות אלה היו זוכות בטרם הוגש כתב אישום וגובשה עמדת המאשימה.

המאשימה מתנגדת לבקשה. לטענתה, מחמת טעות שמה של המבקשת אכן נשמט מהודעת השימוע שנשלחה ליתר הנאשמים, אולם ניתן להתגבר על מחדל זה באמצעות עריכת שימוע למבקשת כבר בימים הקרובים, מבלי שכתב האישום יבוטל לצורך כך. שימוע זה, כך המאשימה, יקוים ב"לב פתוח ונפש חפצה" כאילו כתב האישום לא הוגש מעולם.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

ההחלטה על הגשת כתב האישום היא החלטה מנהלית, הכפופה לכללי המשפט המנהלי. ככל שנפל פגם בהחלטה זו, לרבות פגם שמקורו באי קיום שימוע כחוק, יש לבחון את תוצאותיו על רקע דוקטרינת הבטלות היחסית, לפיה פגם בהחלטה מנהלית אינו מחייב את ביטולה מעיקרא. על פי דוקטרינה זו, לבית-המשפט יש שיקול-דעת רחב להכריע בשאלת תוצאות הפגם, ולקבוע את הסעד הראוי בהתחשב במכלול נסיבות המקרה, לרבות מהות הפגם וחומרתו (ראו למשל רע"פ 4398/99 **הראל נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים); בש"פ 984/10 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים)).

בענייננו, עיקר טענתה של המבקשת הינה כי לא ניתן לרפא את הפגם שנפל בהחלטת המאשימה ע"י עריכת שימוע בדיעבד, שכן לאחר הגשת כתב האישום ליבה של המאשימה כבר לא יהיה פתוח לשמוע את עמדת המבקשת. בכל הכבוד, טענה זו אינה נראית לי, שכן אם דעתה של המאשימה כבר "ננעלה" והיא אינה בשלה לבחון בפתיחות את טענות המבקשת - מה יועיל למבקשת ביטולו של כתב האישום? ככל שהמאשימה כבר גיבשה סופית עמדתה, הרי ש"התבצרות" המאשימה בכוונתה להעמיד את המבקשת לדין תיוותר על כנה בין אם כתב האישום יבוטל בין אם לאו, וטענות המבקשת בכל מקרה לא תיבחנה כצריך וכראוי. למעשה, אם אורה על ביטולו של כתב האישום נגד המבקשת והמאשימה תבחר להגישו מחדש לאחר עריכת שימוע, כתב האישום החדש יהיה נגוע באותו פגם שנפל בכתב האישום המקורי, דהיינו כי הוא הוגש בלי שניתנה למבקשת הזדמנות אמיתית להשמיע טענות לגביו. תוצאה זו היא בבחינת "מעגל שוטה", והיא אינה מתקבלת על הדעת.

מעבר לכך, ואולי בעיקר, בטענת המבקשת יש משום הטלת דופי בהגיונות ופתיחותן של רשויות התביעה. הטלת דופי זו אינה מבוססת, ואינה ראויה. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט בע"פ (מחוזי-ים) 30541/06 **מדינת ישראל נ' כהן** (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 10:

"החלטה שכזו אין לבטל אך מחמת הפרת חובת היידוע, כל אימת שניתן לרפא את הפגם בעריכת שימוע מאוחר, שחזקה שיקויים בלב חפץ ואוזן קשובה. אם יסבור מי שקיבל את ההחלטה על העמדה לדין, כי יש בטיעוני הנאשם במהלך השימוע כדי לשנות את ההחלטה, חזקה שיקבל החלטה עניינית לחזור בו מהאישום. הטענה, כי פתיחותו של פרקליט מחוז או ראש ענף תביעות לקבל את טיעוני הנאשם בשימוע תהא מצומצמת יותר בשעה שתלוי ועומד כתב אישום, לעומת

מקרה שבו בוטל האישום, מטילה דופי חסר יסוד ביושרתם של ראשי התביעה ורומזת על היותם מושפעים משיקולים בלתי ענייניים.

בנסיבות המקרה, אני סבור כי ניתן לרפא את הפגם שנפל בהחלטת המאשימה באמצעות עריכת שימוע מאוחר למבקשת. מיותר לציין כי המאשימה תקיים את השימוע בפתיחות הראויה, ותבחן את טענות המבקשת בכובד הראש המתבקש מהעניין.

סוף דבר - הבקשה לביטול כתב האישום נגד המבקשת נדחית. המאשימה תערוך שימוע למבקשת בהקדם האפשרי.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ה, 18 יוני 2015, בהעדר הצדדים.